

הצוות הקבוע שלה, עלו על האונייה עוד שמונה ישראלים, רובם עיתונאים, שביקשו להיות עדים למיבצע חציית תעלת סואץ, למרות שהיה ברור מראש כי האונייה לא תורשה לעבור בתעלה.

אבל מה שאירע במעגן המארינה בחוף תל-אביב ביום המיבצע היה מחוזה מלבב ומשובב-נפש.

קרוב לאלף אנשים התקבצו שם כדי לחזות במיבצע הפרחים למצרים. חלקם היו אומנם סתם סקרנים, אבל היו שם כמה מאות שהגיעו וזרי פרחים בידיהם.

היה זה קהל מיוחד במינו, שכמוהו לא נראה בשום הפגנה פוליטית בארץ. היו ביניהם נערות גימנסיה חולמניות, היפים ונערי שכונות. היו עקרות-בית, שהטריחו את עצמן לבוא מרחוק וצירפו לזריהם איחולים בכתב. זה היה קהל בלתי-פוליטי שביקש, בהזדהותו עם מיבצע התמים של אייבי, לתת ביטוי לכמיהה שבלב האזרח הפשוט לבוא השלום.

העובדה שבחירת יום-הכיפורים למיבצע (המשך בעמוד 28)

ילדים לכיכר-המדינה בתל-אביב ויקברו שם בטכס פומבי את צעצועי-המלחמה שלהם. כך אירע גם כאשר ביקש ממאזני גזי להפגין הודעות עמו ולהבהב בפנסים מכוניותיהם לאורך חופי הארץ לעבר אונייתו.

הפעם היתה ההיענות מעבר לכל הצי-פיות. כאשר הכריזו על כוונתו לחצות את תעלת-סואץ לאורכה ביום-הכיפורים — יום השנה השני למלחמת יום-הכיפורים — ולפור בדרכו פרחים לתושבים המצויים רים ביישובי התעלה, הוא פיקפק אם ימצאו רבים שיתרמו פרחים למיבצע. כפי שביקש. ליתר-ביטחון רכש אייבי עצמו כמות גדולה של פרחים, העמיס אותם על משי איתו, ביקש לחלק אותם למתרחצים ולמש-תופים בחוף ימה של תל-אביב. הוא רצה להבטיח את עצמו מפני כישלון אפשרי.

בדרך למצריים

קטנה שלו, דקות ספורות לפני הפלגתה לכיוון פורט-סעיד. מילבד

ליתר זר אחת משעותיו הגדולות של אייבי נתן.

אחרי חודשים רבים בהם היה נדמה לו כי הוא נשכח ומנודה וכי אין תוחלת למבצעי-השלום הראותניים שהוא עורך בהתמדה ובעקשנות מזה עשר שנים. נדמה היה כי מאמציו נושאים פרי.

בפעם הראשונה נענו לקריאות מאות מאזרחי ישראל. אפילו הוא עצמו לא האמין שזה מה שיקרה. מאז השיט במאי 1973 את ספינת-השלום שלו לחופי ישראל ופתח בשידורי קול-השלום הוא זכה לפור פולריות רבה, בעיקר בזכות מוסיקת הפופ החדשה ששידרה תחנת-השידור שלו. אבל בכל פעם שניסה לעורר את מאזיניו ליטיל חלק פעיל במיבצעים אותם הגה ויוזם, נענו לו רק מעטים.

כך היה כאשר תיכנן מיבצע בו יבואו

חיוכים

אחת המשתתפות במיבצע הפרחים למצריים שאירגן אייבי ביום שישי האחרון.

ובלונים

אוהדים שלא הסתפקו בפרחים בילבד הביאו לאייבי גם בלונים, עליהם סימלי-שלום.

הפרחים לחדר-הקירור של האונייה. כדי לשמור עליהם שלא ייבלו. כדי להוביל את הפרחים אל הספינה, שעגנה במרחק של כעשרה קילומטר מחוף תל-אביב, היה צורך בשתי סירות-מנוע.

מכסה את טיפון ספינת השלום כשאייבי נתן (משמאל, בחול) צה לבנה) צופה בהם בהנאה גלויה. אחרי ההפלגה הורדו זרי

ים של פרחים